

ІСТОРІЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ

Було собі одне містечко, затиснуте між густим лісом і пологими вкритими травою пагорбами. Воно розкинулося на південному схилі, де щільно тулилися його будиночки з дахами кольору рум'яного хліба.

Майже в самісінькому центрі була залізнична станція, а трохи осторонь стояли пліч-о-пліч міська рада, поліція, пожежна станція і школа. На вигляд звичайнісіньке місто.

Але якщо придивитися уважніше, можна побачити дещо, чого немає у звичайних містах.

По-перше, на вершечку дерев, які в містечку називали «високими», висіли сріблясті дзвіночки. Інколи ці дзвіночки починали гучно дзвонити, хоча і не було сильного вітру. Тоді мешканці міста презиралися і підсміювалися:

— Ой леле, чи ж це не маленька Кікі знову зачепилася ногою?

Так, ця Кікі, про яку всі теревенили, не була звичайною собі дівчинкою. Хоч вона і була маленька, але саме через неї дзвонили дзвіночки на високих деревах.

Тож спрямуймо погляди на східну сторону містечка і зазирнімо в будинок, де живе Кікі.

На воротах, які виходять на вулицю, висить дерев'яна вивіска:

«Ділимося ліками проти чханья».

Пофарбовані зеленою фарбою двері прочинені навстіж. Пройшовши крізь них, потрапляємо у просторий двір. Зліва в глибині стоїть одноповерховий будинок. На подвір'ї охайними рядами ростуть дивні широколисті й гостролисті трави, і духмянощі розливаються всією околицею. Запах цей тягнеться до самого будинку і найсильніший він біля великої мідної каструлі, яка стоїть на кухні. З кухні ми переходимо у вітальню, на стінах якої не видно звичних фотографій чи картин, але стоять дві мітли з зібраних у в'язку гілочок: одна велика й одна маленька. Дещо дивно бачити виставлені напоказ дві мітли одну біля одної.

Але що це? З вітальні долинає сімейна розмова. Видно, зараз час чаювання.

— Кікі, коли ти збираєшся вирушати в подорож? Тобі пора визначитися. Немає вже часу тягнути. Скажи чітко. — Донісся невдоволений жіночий голос.

— Знову ти про це?.. Облиш, мамо. Я ж твоя донька. Я теж майбутня відьма. Я все ретельно обмірковую. — Пролунав у відповідь дещо галасливий дівочий голос.

— Мамо, може, хай Кікі сама вирішить? Якщо вона сама не захоче, то скільки не кажи, однаково нічого з того не вийде. — Додався спокійний чоловічий голос.

— Так, можливо ти маєш рацію. Але я однаково переживаю. Відчуваю відповідальність. — Гучно пролунав голос жінки, яку називали «мамою».

Мабуть, ви вже все зрозуміли. У цьому будинку живуть відьми.

Хоча серед них лише мама — Кокірі-сан* — справжнісінька відьма з довгою історією. А от батько — Окіно-сан — звичайний чоловік. Він етнолог і вивчає легенди й міфи про різноманітних магічних істот, відьом і всяке таке. Кікі ж — їхня єдина донька, якій цього річ виповнюється тринадцять.

* В Японії для ввічливого звертання до людини до імені додають часточку «сан».

Зараз вони розмовляли про те, коли Кікі збирається почати самостійне життя.

Коли звичайний чоловік одружується з відьмою і в них народжується донька, зазвичай та теж стає відьмою. Але деяким дівчатам це не до душі, тому так заведено, що після настання десятирічного віку вони мають вирішити самостійно. Якщо донька вирішить стати відьмою, мама одразу ж починає її вчити своєму ремеслу, а як доньці виповнюється тринадцять, та має вибрати ніч, коли на небі повний місяць, і вирушити у подорож, щоб розпочати самостійне життя. Початок самостійного відьомського життя означає, що вона має залишити свій дім, вирушити у місто чи село, де немає відьми, і жити там своїм розумом. Звісно, для маленької дівчинки це дуже непросто, але зараз магія ослабла, і відьми, які стали рідкісним явищем, оберігали цю важливу традицію. Непоганий спосіб повідомити людям, що відьми ще існують.

У десять років Кікі вирішила стати відьмою, тому Кокірі-сан почала навчати її тим магічним навичкам, які знала сама: як вирощувати лікарські трави і готувати з них ліки проти чхання, а також як літати на мітлі.

Кікі вмить навчилася вправно літати на мітлі. Однак коли вона трохи підросла, у небі її увагу по-

чали відвертати різноманітні думки. Наприклад, про прищ, який часто вискакував збоку на носі, або яке плаття вдягти на день народження подруги.

І тоді — біда! Мітла починала різко опускатися. Одного разу, Кікі так розпереживалася за білизну під платтям, яку вперше вдягла, що не помітила як мітла опустилася занизько, і врізалася в телеграфний стовп. Мітла розлетілася на друзки, а Кікі отримала три гугли: на носі й обох колінах.

Саме тому Кокірі-сан вирішила причепити дзвіночки на високих деревах. Якщо Кікі задумається і почне опускатися, то зачепиться ногами за дзвіночки і від їхнього звуку прийде до тями. Правда, останнім часом дзвіночки дзвеніли набагато рідше...

Однак, інша магічна професія, а саме приготування ліків проти чхання, Кікі зовсім не підходила. Можливо через те, що Кікі була нетерплячою, але скільки б вона не намагалася, у неї не виходило вирощувати лікарські трави, дрібно нарізати листя і корінці та довго й обережно їх варити.

— Невже ще одна магія зникне? — ремствувала Кокірі-сан.

Раніше відьми вмели робити багато різних чар. Але поступово ці вміння зникали і зараз навіть справжнісінька відьма Кокірі-сан вмє лише дві речі, одна з яких Кікі не подобається. Хоча це й не дивно.

— Наскільки приємніше літати в небі, ніж стояти і розмішувати жижу в каструлі! — відрізала Кікі.

Тоді, щоб їх помирити, втрутився Окіно-сан:

— Ну, що ж вдієш? Можливо, вона ще навчиться використовувати ту магію. Он і кіт у неї чорний є.

Здавна відьом супроводжував чорний кіт. Напевно, це також можна було назвати однією з магічних навичок.

У Кікі також був маленький чорний кіт, на ім'я Джіджі. Колись у Кокірі-сан теж був кіт, якого звали Меме. Коли у мами-відьми народжується донька, їй шукають чорне кошеня, яке народилося у той самий час, і вони ростуть разом. За цей час дівчинка і чорний кіт починають розуміти одне одного. Цей кіт стане цінним товаришем дівчинці, коли та вирушить у самотійне життя. Упевненість значно міцнішає коли поруч є хтось, хто розділить з тобою

горе і радість. Коли врешті-решт дівчинка виростає і на заміну котів знаходить важливу для себе людину, вона виходить заміж, а чорний кіт також шукає для себе партнерку і вони з відьмою прощаються.

ПРИХОДИТЬ ЧАС КІКІ ВИРУШАТИ У САМОСТІЙНЕ ЖИТТЯ

Після чаювання Кокірі-сан і Окіно-сан вийшли у справах, а Кікі з чорним котом Джіджі задумливо сиділи в закутку двору під лагідними сонячними променями.

— Ліпше, певно, вирушити раніше... — сказала Кікі немов сама до себе.

— Саме так. Ти ж не збираєшся зараз сказати, що передумала бути відьмою? — підвів голову Джіджі та подивився на Кікі.

— Нізащо! Я ж сама вирішила, — різко сказала Кікі. А тоді згадала свій захват від першого польоту на мітлі.